

WOORD VAN LEVEN FEBRUARI

**“Wees barmhartig
zoals jullie Vader
barmhartig is.”**

Lucas 6,36

De evangelist Lucas vertelt over
de *grote liefde van God*,
over zijn *barmhartigheid*.

In dit bijbelverhaal spreekt Jezus tot
een grote groep mensen afkomstig
van soms ver afgelegen steden en
streken. Hij roept hen op om God
de Vader na te volgen juist in zijn
barmhartige liefde.

**“Wees barmhartig
zoals jullie Vader
barmhartig is.”**

Van Jezus leren we om als eerste lief
te hebben. Telkens als we vinden dat
ons onrecht wordt aangedaan,
roept Hij ons op om niet af te wijzen,
niet meteen tot een hard oordeel te
komen, geen wraak te nemen.
Beter is het de weg te volgen van
vergeving en van barmhartigheid.
We zullen dan ontdekken dat we
hetzelfde hart hebben als de Vader.
**Hij veroordeelt niemand definitief
maar geeft ieder mens een nieuwe
kans.**

Chiara Lubich schreef hierover:
*“De barmhartigheid maakt de liefde
volledig. Een liefde die gemeenschap
creëert en leidt tot wederzijdsheid,
dat is het uiteindelijke doel van de
barmhartigheid.*

*Het lijkt misschien veel gevraagd,
maar laten we onszelf in contact
met iedere naaste afvragen hoe
haar of zijn moeder zich tegenover
haar of hem zou hebben gedragen.
Deze gedachte kan ons helpen om
begrip te hebben en te leven
volgens het hart van God.”*

Ervaringen uit de Wereld

ALS ER IN MIJN KLAS IEMAND nieuw
komt, vraag ik me altijd af hoe ik me
zou voelen in zijn of haar plaats,
en zo ga ik dan naar hem of haar toe.
Zó ook deze keer met een nieuwe
klasgenote.

**Ik heb haar rondgeleid door de school en
haar ook voorgesteld aan mijn vrienden.**

In het begin wou ze niet veel loslaten over
zichzelf, maar langzaamaan begon ze zich op
haar gemak te voelen en te vertellen.
Al gauw merkte ik dat ze een beetje
bijzonder was, anders dan de anderen.
**Ze begon dingen uit mijn etui te halen
en me tijdens de les te storen.
Maar wanneer ze moest laten zien dat
ze haar huiswerk had gemaakt,
stelde ze me vele vragen en vroeg ze
me om haar te helpen.**

In het begin dacht ik dat ik met liefde moest
blijven antwoorden en haar moest helpen,
ik gaf haar steeds antwoord op haar vragen
en ik maakte fotokopieën van mijn
aantekeningen. Maar na een poosje,
merkte ik dat ze mij begon *uit te buiten*.
Ik vond het heel jammer.

Het toppunt was toen ze me bleef storen
tijdens een praktikum van scheikunde.
**Ik kon me niet meer inhouden en ben heel
boos geworden. Ik heb haar gezegd dat
ik me enorm stoorde aan haar gedrag.**
Op dat moment begon ze te huilen,
ze zei dat niemand van haar hield en
dat ik haar ook voor de gek had gehouden,
dat ik geen echte vriendin was.
Ze wou niet meer leven.

**Onder tranen vertelde ze me voor de
eerste keer de echte reden waarom ze
op onze school terecht was gekomen.**
Haar ouders en haar grootouders zijn
gescheiden. Op de school waar ze eerst
zat had ze met iedereen gevochten.
Daarom hadden ze haar van school
laten veranderen en was ze bij ons
terechtgekomen. Ze woonde nu in een
opvang voor tieners zonder een thuis.
**Ik vond het zó erg voor haar. Ik begreep
dat haar manier van doen kwam, doordat
ze liefde nodig had, dat ze zocht naar
iemand die echt van haar zou houden.**

K. (SLOVENIË)

